

Forfatteren av »Intet nytt paa vestfronten« uttaler sig om sin bok.

Nationen (Oslo, NOR)

10.07.1929, Nr. 156, Seite 3

Standort Original:

Signaturen: R-A 2.1.005/003

Forfatteren av »Intet nytt paa vestfronten« uttaler sig om sin bok.

»Hvis alle begivenheter og mennesker i boken hadde været fantasi, vilde jeg ha været en god forfatter. Nu tviler jeg paa at jeg er det.«

»Intet nytt fra vestfronten«, den boken som med et slag har skaffet den tredive aar gamle Erich Maria Remarque baade verdensbrømmelse og rigdom, – er blitt lest og diskutert overalt i verden.

I Tyskland har den ogsaa været gjenstand for voldsomme angrep, som rimelig kan være.

Remarque har hittil været meget reservert overfor alle angrep, men denne fornemme reservasjon har han for en gang skyld lagt bort under et intervju som en medarbeider i Stockholmsbladet, »Nya Dagligt Allehanda«, hat hatt med ham.

»Det er et helt upolitisk arbeide,« sier Remarque, »og det er ogsaa først efter at boken slo igjennem, at man har dratt den inn i politiske debatter. Det er en gammel recept: Hvis man ikke kan komme en sak tillivs, forsøker man aa stille ophavsmannen i miskreditt.

Jeg har ikke villet skrive boken om krigen. Ut fra det synspunkt er det jo et helt ufullstendig verk. Det handler jo bare om nogen skolegutsoldater og deres kameraters opplevelser, bare om en vaabenart: infanteriet og bare en krigsskueplass: vestfronten. Det omfatter bare et par maaneder av de to siste krigsaar, og alle de militære, strategiske, politiske, sociale og religiøse synspunkter er borteliminerert.

Mine synspunkter gjelder krigen som en rent menneskelig opplevelse, og jeg føler mig ingenlunde kallet til aa skrive krigens historie,« fortsetter Remarque. »Hvad jeg taler om er angsten, som vi alle opplevet, selvopholdelsens fortvilede styrke og livet som kontrast til døden og tilintetgjørelsen. Den generasjon av unge mennesker, som blev hisset frem gjennom denne tid er blitt formet paa en annen maate enn alle andre generasjoners ungdom. Det var ikke billedene, ikke selve visjonen av det opplevde som blev tilbake, men den almindelige følelse av tomhet, av skepsis, av uro. Det beste middel til aa bli kvitt noget slikt, er aa gjøre sig klar over alle aarsaker – derfor blev selve det aa skrive boken en befrielse.«

Remarque forteller, at han selv slett ikke hadde nogen tillit til sin boks litterære verdi. Den var skrevet paa seks uker, i kveldsstunder, naar han var kommet hjem fra sitt arbeide som billedredaktør i et tidsskrift. Boken laa i skrivebordskuffen et halvt aar, før den blev budt frem til nogen forlegger.

Om de historier man bakefter har spredt ut om den berømte boks forfatter, sier han:

»Man har paastaatt, at jeg slett ikke skulde hete Remarque, men Kramer, og at Remarque var et pseudonym. Jeg har aldri hett Kramer. Andre paastaar, at jeg er fransk jøde og at jeg er saa ung, at jeg umulig kan ha været med i krigen. Det utroligste har man funnet paa, bl. a. at jeg tidligere har gjort mig bekjent gjennom en bordell-roman.

Intet av dette er sant. Jeg var atten aar, da jeg drog i krigen og blev saaret flere ganger, en gang saa haardt, at jeg ennu lider under følgene. Man har talt meget om en bok jeg engang skulde ha skrevet om fremstillingen av »cocktails«. Jeg har riktignok en gang skrevet en artikkel om dette emne, men hvis man ser noget angrepspunkt mot mig i det, har jeg meget bedre

materiale. Jeg har nemlig skrevet baade om gummihjul, biler, motorer, ganske enkelt, fordi jeg har maattet leve av min penn.«

Tilsiutt sier Remarque:

»Min bok er hverken bygget paa fantasi eller opfinnelse. Hvis alle begivenheter og mennesker i boken hadde været funnet op, vilde jeg følt mig mer sikker idag. Da visste jeg nemlig, at jeg var en god forfatter, men nu er det en ting jeg i høi grad tviler paa.«